

Európa, Te jó Anyánk

HENCSEI KÁLMÁN

Hencsei Kálmán

**Európa,
Te jó Anyánk**

2022

Köszönet kedves barátainak
Szabó Évának és Verasztó Lajosnak

Apám Hencsei Kálmán,
Anyám Beleki Margit,
Nagynéném Beleki Ilona,
Hugom Hencsei Margit,
Öcsém Hencsei Vilmos
emlékének

ISBN 978-615-01-6863-0
Kiadja: Verasztó Lajos,
Felelős kiadó: Verasztó Lajos
Nyomás: Nyomdabox Kft.
www.nyomdabox.hu

Tartalom	Oldal
Európé	5
Európa, van sok vétked	5
Egész világ téged másol	6
Háborúznak gyermekeid	7
A németek bakot lőttek	9
Mi magyarok	11
Honfoglalás	11
Nándorfehérvár, 1456	13
Sok idegent befogadtunk	13
Fejlődésünk	15
A magyarok kis népei	16
Színesedett magyar népünk	16
Hipokrata politika	17
A szomszédok	18
Mi magyarok rosszul tettük	19
Ilyenek a kapcsolatok	20
Világon még nem volt ilyen	21
Határ megy a vasút után	21
Népünk, Földünk felszabdalták	22
Van, akinek volt bányája	24
Magyarokat deportálták	26
Nektek ment egy tollvonással	28
Tények nélkül döntöttetek	30
Tiszta magyar tartományok	31
Megcsonkítva van-e vétkünk?	32
Mely részeket, kik kapták meg	33
A magyarok panaszkodnak	34
Európa, elfeledted?	36
Szemrehányás	37
Háborúba keveredtünk	39
A francia hipokrata	42
Európa kisépei	44
Sokszínűség	48
Földrészeket felosztottad	49
Európa felfedeztél	49
Kegyetlenül mohó lettél	50
Amit tudtak, mind lenyúltak	51
Európa kicsiny lettél	52
A határok	52
Megújulás félre csúszott	55
Emigránsok	57
Mi is Európa vagyunk	58
Emlékezünk	59
Fohászkodás	60

Európé

Fönícia szép lányt szültél.

Európé elbűszkültél,
Tündököltél, elbűvöltél,
Zeusz elől menekültél,
Krétán vele egyesültél.
Földrészünk szép neved vette,
Ez volt első legszebb tette.

Európa anyánk lettél.

Azt érezzük, hogy szerettél,
Sok gyermeket felneveltél,
„Legelőkön terelgettél,
Friss vizekhez elvezettél.”

Zsoltárok 23:2-3.

„Füves legelőkön nyugtat engem,
Lelkemet megvidámítja,
az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.”

Egyeseket felemeltél,
Másokat meg elvetettél.
Bizony sokat hűtlenkedtél,
Mára hozzánk öregedtél.

Ahogy gyenge kispatakok,

Erőtelves zuhatagok,
Átölelik a folyamok,
Úgy csüngünk mi a nyakadon,
Rosszalkodunk a karodon,
Gonoszkodunk, panaszkodunk,
Sokféleképp ragaszkodunk.

Európa, van sok vétked

Európa, Európa!

Te nagy dolgok alkotója,
Másoknak meg elrontója.
Sok dicséret szállt fejedre,
De emlékezz a vétkekre!
Neked is van sok-sok vétked,
A dolgokat elkefélted,

Nem intézted, csak szemlélted.
Veszélyektől sose féltél,
Sok nagy dolgot elvetéltél.
Világégést csak túlélted,
Azt te más bűnének vélted,
Önmagadat jól kivédted.

**Bűntelenek, elítéltek,
Felelősök veled élnek.**
Nem lehettek ellenérvek,
Te érveid nem is érvek,
Indoklásban mit sem érnek.
Két mértékkel csalók mérnek,
Igazságtól mindig félnek.
Igazságot lazán mérted,
Szívvel, aggyal fel sem érted.

Ambíciók messze szálltak,
A felhőben vízzé váltak.
Akik hittek, rosszul jártak.
Versenyeztek veled bátrak,
Tehetséges versenytársak.
Felfejlődtek, észhez tértek,
Nagy léptekkel utolértek
Kiket nemrég még lenéztek.

Egész világ téged másol

Európa túlfejlődtél,
Környezeted fölé nőttél.
Egész világ téged követ,
Dobjál nekik mentőövet,
Te vagy a Föld-jóságkövet.
Távolítsd el örömöket,
Hozz helyette örömöket!
Tedd jobbá az örök Földet!

**A Nagyvilág a te másod,
Mindenben az utánzásod.**
Zabálják a marhaságod,
Követik a túlkapásod,

Mégis marad a másságod.
Utánozzák életedet,
Eltorzítják lényegedet,
A jó és a rossz énedet.
Másolják a jóságodat,
De rejts el a pórságodat.
Képesek ők jóból rosszat,
Csinálni rút oroszosat.

Háborúznak gyermekeid

**Jó anya vagy, nem kétséges,
Nevelésből elégséges,**
Ez a gyenge jegy jár néked.
Mindig látszik gyengeséged,
Vagy csak naiv gyengédséged.
Gyermekeid nem neveltet,
Amit kértek, megengedet.
Csak azt tették, mit kedveltek.

**Egyesekért többet tettél,
Hatalomra segítettél,
Másokat meg elfeledtél,
Mostohának tekintettél
Erre nagyon ráfizettél.**

**Először csak vitatkoztak,
Hajba kaptak, úgy birkóztak,
Rosszalkodtak, hadakoztak.
Ahogy nőttek eldurvultak.**
Mint a vadak megvadultak.
Te ezeket nem is tudtad.
Az éveket átaludtad,
Ébren gyalgó lényként éltél,
Nem figyeltél, nem neveltél.

Kezdetben csak civakodtak,
Később aztán fegyvert fogtak.
Gótok harcban a Hunokkal,
Angolszászok Normanokkal,
Angolok a Spanyolokkal,

Osztrákok a Magyarokkal.
Testvérbékét sutba dobták,
Egymással vad harcot ropták,

Rossz testvérek nem nyughattak,
Míg több jusshoz nem juthattak.
Loptak, csaltak, hazudoztak,
Állandóan osztozkodtak.
Ha nem ment az osztozással,
Ment erővel, rombolással.

Először csak szép szavakkal,
Ha nincs siker, erőszakkal.
Testvér földjét elfogadták,
Ha nem adta, elfoglalták.
Nagy értéke van a földnek,
Haderővel földre törnek,
Csak erősek örökölnék.

Értelmetlen célba lőttek,
Házak, várak romba dőltek,
Mind rohantak a vesztükbe,
Az elvetélt győzelmükbe.
Lettek holtak, menekültek,
Harcosok, kik megsérültek.

Nem volt győztes, csak vesztesek.
Tovább éltek a tettesek.
Ők voltak a felettesek,
Akkik miatt elestetek.
Földben rohad a testetek.
Ennyi volt az életetek,
Maradt sovány emléketek.

Nem volt helye jogalapnak,
Csak a barbár erőszaknak.
Erő alatt békét csaltak.
Ha nem ment az szép szerével,
Elérte azt fegyverével.

Aztán jött a világégés,
Megtörtént az észhez térés!

Pusztulás jön, vagy túlélés?
Európa! – ez a kérdés.
Feléledt a testvérérzés,
A várva várt megbékélés.

Európa épp, túlélted,
Háborúban nagy a vétked.
Nagy hiba, hogy helyeselted,
Gyeplőt kézből kiengedted.
Ezt bűnösen cselekedted,
Igaz utat elvesztetted.

Európa nem őrlődtél,
Fiaiddal nem törődtél,
Mindezt tőled örökölték.
Európa, mivé lettél?
Ebbe bele keseredtél,
Nagyon bele öregedtél.

Gyermekeid kimerültek,
Őrületségtől menekültek,
Hála Isten kibékültek.
A sérelmek elévültek,
Új, szebb idők készülődtek,
Unióban egyesültek.
Sokan ennek nem örülnek.
Lesznek bajok, lesznek mások,
Jönnek majd az emigránsok.

Európa veled vagyunk,
Mert, aki vagy, az mi vagyunk.
Erősek, ha összefogunk,
Békesség lesz a királyunk,
Sokkal szebb lesz a világunk.

A németek bakot lőttek

Máté 7

„Ne adjatok az ebnek azt, ami szent,
se gyöngyeitekből ne hányjatok a disznók elé,
hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal,
és ellenetek fordulva szét ne tépjenek titeket”

Németeknek ajánljátok,
Máté hétben találjátok:
„Gyöngyeitek ne adjátok,
Disznók elé ne hányjátok,
Disznók lábbal megtapossák,
Kosszal, sárral összemossák.
Megfordulnak, rád támadnak,
Ezt kapod majd jutalmadnak.” .
Hála helyett megorrolnak,
Mindenedet lerombolnak.

A németek, mit csináltak?
Oroszokkal kokettáltak,
Sőt ennél is tovább mentek,
Ravasz módon ügyeskedtek,
Bolsevikkal üzleteltek,
A cár ellen szövetkeztek.
Német kormányt nem bírálták,
Mikor Lenint emigrálták,
Pénzügyileg jól ellátták,
Svájcból haza szállították,
A bolsikat támogatták.
De a végét ők se látták,
Hogy a saját sírjuk ásták.
Betódultak, mint a sáskák,
Városaik szétbombázták,
Országukat ketté vágták,
Félországot elzabrálták.
Drága volt a megbékülés,
Keserves a megfeszülés,
Nagy öröm az egyesülés.

A németek bakot lőttek,
Elméletek romba dőltek,
Politikák becsődöltek,
Birodalmak elsöprődtek,
Kommunisták kifejlődtek,
A világba bele nőttek.
Egyre nőttek, erősödtek,
Amerre csak özönlöttek.
Az oroszok nem tököltek.
Akkor ezzel nem törődtek,
Húsz év után meglepődtek.

**Az oroszok drágán győztek,
A németek romba dőltek.**
A szovjetek, jöttek, lőttek,
Kis dolgokkal nem törődtek,
Elérték azt, mire törtek.
Sok nemzetet megfertőztek,
Kommunisták beköltöztek,
A kis népek seggre ültek,
Ebbe bele keserültek,
Oroszoktól kimerültek.

Évtizedek elrepültek,
A problémák egyre gyűltek,
Gazdaságok meggyengültek,
Tervek sose teljesültek,
Pártállamok mind lezültek,
A nemzetek már nem tűrtek,
Fellázkodtak, felhevültek,
Minden orosz „hujt” elűztek.
Kommunisták menekültek,
Pártállamok leépültek,
Ahogy jöttek, úgy eltűntek,
Új államok kiépültek,
Politikák felfrissültek,
A jóslatok teljesültek.

Piros zászlók mind eltűntek,
Struktúráik mind megszűntek.
Kommunisták visszajöttek,
Csak más szűrbe öltözködtek,
Most se lettek jobbak, mások,
Csak mások a disznóságok.

Mi magyarok

Honfoglalás

Vándoroltunk hegyen, völgyön,
Hazát leltünk e szent Földön.
Hazánk e Föld mindörökkön.
Ahogy zsidók Kánaánba,

Bevonultunk Újhazánkba.
Letérdeltünk, megcsókoltuk,
Megöleltük, átkaroltuk,
Mint kisgyermek, hozzá bújtunk,
Imát mondtunk, leborultunk,
Mélységesen hálálkodtunk.

Népünk itten idegen folt,
Fogadtatás hidegen volt,
Nem fogadtál tárt karokkal,
Megterített asztalokkal,
Tele borral, kulacsokkal,
Fehér, kövér kalácsokkal.
Nem hallottuk üdvözlésed,
Elmaradtak ölelések,
Szálltak nyilak, süvöltések,
Ellenséges üvöltések,
Hörgések, vad nyöszörgések.

Pozsony mellett ránk támadtál,
Ahol kemény leckét adtál,
Földre buktál, ott maradtál.
Hál' Istennek megbotlottál,
Pedig ezzel nem számoltál.
Szétvertük a hadaidat,
Leromboltuk falaidat.
Lábon maradt magyar népünk,
Megmaradtunk, most is élünk.

Minden népet megkímélünk,
Más nép földje nem kell nekünk.

Anyánk, ne légy ellenségünk!
Örök legyen szövetségünk!
Bízz meg bennünk, lásd hűségünk!
Vérünkben a tisztességünk,
Magyarságunk büszkeségünk.

Vándorlást a nép feladta,
Életformát elfogadta.

Szent Koronát Pápa adta,
Szilvesztertől István kapta,

Magyarságot megáldatta,
Új vallásba beavatta.
Európa befogadta.
Így lettünk ős-atyák fattya,
Ki őseit cserben hagyta.
Ősi hitét megtagadta.

Nándorfehérvár, 1456

Ezernégyszázötvenhatban,
Török ellen álltunk hadban.
A győzelem halhatatlan
Evrópai viszonylatban.

A törökök veresége,
Magyar és szerb nyeresége,
Kereszténység térnyerése,
Hetven éves békessége.

**Fehérvári viadalra,
Emlékül a diadalra
Szól a harang minden délben,
Hol keresztény népek élnek.**

Szilágyiak, Hunyadiak,
Kapisztrán és hős hadfiak.
Európát, hazát védtük,
Maradjon meg jó emlékük!

Európa nagy a vétked,
A magyarok téged védtek,
Évszázadig tétlen nézted,
Magyarokat elintézted.
Nem volt olyan nagyhatalom,
Aki segít, vagy oltalom.

Sok idegent befogadtunk

Ahogy a Szent Király kérte,
Imre fia megígérte,
Úgy idézem most itt néktek,
Hogy legyen ez szép emléktek.

Parancsolom neked, fiam!

„Az idegent befogadjad,
Az idegent becsben tartsad,
A jövevényt gyámolítsad,
Országodat gyarapítsad,
Hatalmadat nagyobbítsad,
Koronádat gazdagítsad,
Fogadd be és oszd meg házad,
Szeressenek lakni nálad.”

Butasággal tele vagyunk,
Másnak mindig jót akarunk,
Ebből nekünk lett sok bajunk.
Kinyújtottuk békekarunk,
Béke legyen, azt akarunk!
Nem használtuk nyilunk, kardunk.

Sok idegent befogadtunk,
Intelmeken felbuzdultunk,
Migráns kvótán túlhaladtunk,
Erre nagyon ráfaragtunk.

Sok idegent befogadtunk,
Szállást, földet, otthont adtunk.
Közös volt a mi országunk,
Megosztottuk szabadságunk,
Évezredek királyságunk,
Erőltetett habsburgságunk.
Tetteinket felvállaltuk,
Más népeket nem támadtuk,
A gyengéket mindig szántuk,
Földjeiket nem kívántuk,
Békén hagytuk kultúrájuk,
Bölcsességük, emberségük,
Nyelvük legszebb örökségük,
Sosem voltunk ellenségük.

Sok idegent beengedtünk,
Nekik mindent megengedtünk,
Nem használták magyar nyelvünk.
Értük mindent meg is tettünk.
Téged ebben nem követtünk,

**Most látjuk, hogy ráfizettünk,
Módszereid elvetettük,
Jaj, de nagyon rosszul tettük!**

Fejlődésünk

Városaink felépültek,
Néppel teltek megszépültek
Fel-Tiszától Al-Dunáig,
Rahótól le Szerbiáig,
Drávától fel a Rábaig,
Kárpátalján, Alpokalján,
Délvidéken, Felvidéken.
Irodákat, palotákat,
Mit kívánt a közszolgálat,
Emeltünk sok mívelt házat,
Erre ment el sok évszázad.
Hála nem volt, csak gyalázat.

Lánchíd épült át a Dunán,
Földalatti London után,
Villamosok Pesten, Budán.
Utazhattál a vasútján.
Ezredéves munka után.

Utak jönnek, utak mennek,
Napnyugatról napkeletnek,
Határokat átívelnek.
Hegyek, völgyek útra kelnek,
Mozdulatlan menetelnek,
Egyszer aztán észhez térnek,
Más országban felébrednek.

Gazdag a föld, terem bőven,
Nem éhezünk a jövőben.
Gyárkémények emelkedtek,
Gyárak mindent megtermeltek.

Mi magyarok jól megvoltunk,
Állandóan munkálkodtunk,
Más nép ellen nem fordultunk,

Földjére sem áhítottunk,
Segítségre nem szorultunk,
Volt mindenünk, boldogultunk.
A magyarok ügyessége,
Munkabíró képessége,
Nemzetekkel békessége
A fejlődés erőssége.

A magyarok kisénei

Színesedett magyar népünk

Kárpátok közt volt szabad Föld,
Legelője termékeny-zöld.
Mikor Ősök bevonultak,
Örömben leborultak.
Voltak már, kik itt tanyáztak,
Gyéren laktak, madarásztak,
Abból éltek, hogy vadásztak.

Mikor Ősök itt csatáztak,
Megérezték, hogy varázslat,
Hogy Kárpátok elkápráztak,
Ez magyarok Kánaánja,
Tán, Isten is nekik szánja.
Ezer évig megtartotta,
Jött-menteket befogadta,
Isten küldte, Isten adta,
Sokszínű a magyarfajta.

Voltak népek, öröklöttek,
A nomádok később jöttek.
Befogadtuk, támogattuk,
Kultúrájuk elfogadtuk.
Színesedett magyar népünk,
Összeforrt az együttlétünk.
Kárpátoktól védve éltünk.
Ezer évig együtt küzdünk,
Velük együtt üdvözültünk.
Történelmünk termékei,
Történelmünk emlékei,

**Arcképcsarnok fényképei
A magyarok kisépei.**

Hipokrata politika

**Ezer évig jól megvoltak,
Soha, egy rossz szót sem szóltak.**

De elkezdtek - hangoskodtak,
Bolondoztak, botladoztak,
Később meg már lázadoztak,
Nagy ügyekbe avatkoztak.

Politikák ölekeztek,
Hátunk mögött szövetkeztek,
Később meg már felbujtottak.

Nagyhatalmak beindultak,
Idegenként bomlasztottak,
Kisépeken sajnálkoztak.

Nagy álságos retorika,

Hipokrata politika!

**Szívük vérzett a szlávokért,
De nem szegény brótánokért.**

Vígan élnek a románok,
De elnyomva okszitánok.
Sok kis ország a szlávoknak,
Erdélyország románoknak.

Semmi ország brótánoknak.

Baszkok, gallok, katalánok,
Alimánok, korzikánok,
Brótánok és okszitánok
Nincs országtok, szabadságtok.

**Már rég lenne új hazátok,
Hogyha hozzánk tartoznátok.**

Lennének csak magyar szlávok

Egy kicsit francia slave-ok!

Ha ezt mégis megtennétek,
Ott lennétek igaz „szléjvek”.
Megtanulnák a slávságot,
Kisnemzeti szolgátságot,
Vágynák vissza szabadságuk,
Az elhagyott magyarságuk,

Nem lennének szlávországok.
Kussolnának franciskánok.

Politika! - felszítottad
Kisnépeink, uszítottad,
Magyar ellen fordítottad.
A magyarok jól elbuktak,
Kis országok alakultak.
Szövetségek, ellenségek,
Nem lettek jó „kistestvérek”.
Politikák dúltak-fúltak,
Lettek sokan károsultak,
Csak kevesen boldogultak.
A viszonyok nem javultak,
A háborúk kiújultak.
A győztesek elfásultak,
Évszázadok elsárgultak,
Eljövendők elsatnyultak,
A nagy tervek széjjel hulltak,
Soha meg se valósultak.

A szomszédok

Bozgoroznak a románok,
Kisstílűek az osztrákok,
Jól vannak az összes szlávok!
Fészkelődnek a szlovákok,
A szerencsés horvát bánok.
Soha semmit meg nem bánok,
Mindenkivel szépen bánok,
Legyünk társak, jó barátok!
Minden népet respektálok.
Szeretem a magyarságot,
Tisztelem a szomszédságot.

Kárpátalját sose lakták,
Erőszakkal elfoglalták,
Oroszra átfarmálták.
Magyar magyar új szomszédja,
Nagyvilágon nincs rá példa,
Önmagával lett határos.

Európa ebben sáros,
Mint egy cirkusz, mutatványos.

**Itt nem voltak hazátlanok,
Mért vagytok most hálátlanok!**

Mi magyarok rosszul tettük

**Mi magyarok mulyán tettük,
Népeinket dédelgettük,
Istápoltuk, segítettük.**

Jöttek népek, menekültek,
Akik hozzánk települtek,
Élvezték a védelmünket,
Magyarok közt elvegyültek.
Népességben gyorsan nőttek,
Népünk ellen ármányt szőttek.

**Évezredig békén ültek,
De századok elrepültek,
Új elveket hoztak, szültek.
Ellentétek egyre gyűltek.
Fellázdak, nem békültek,
Lettek holtak, sebesültek.**

**A magyarok jól felsültek,
Kisnépek jobb lóra ültek,
Nagy terveik sikerültek,
Elrabolták a földünket.
Lefogtad a két öklünket,
Megtiltottad védelmünket.**

Hej magyarok, jó magyarok!
Elhagytátok az agyátok?
Kövessétek a Nyugatot!

**Mi magyarok rosszul tettük,
Módszereid elvetettük.
Te népeket mind elnyelted,
Vagy Földjükről elkergetted.**

Az óceánt átevezték,
Új hazában újra kezdték.
Kik maradtak, beolvadtak,
A nagy fajban szétszlattak.
Ettől lettek gazdagabbak,
A hatalmak még vadabbak.
Éhesebbek, még nagyobbak.

**Példákat nem követtük,
Elveitek elvetettük.**
Zsarnokok mi sose lettünk,
Erre nagyon ráfizettünk.
Földjeinkről elűzettünk.
Bűnök nélkül megbüntettünk.

Evrópasok azt kérdezzük,
Mondjátok meg, hol tévedtünk?
Igazsággal szembe mentünk?
Szabadságuk megélhették,
Öntudatuk fejleszthették,
Végén egymást felhergelték.
Jótettünkre ráfaragtunk,
Érte hálát sose kaptunk,
Mint a zsidók, szétszórattunk.

Ilyenek a kapcsolatok

Tanuld meg, vagy tapasztalod,
**Ha az ujjad, kezéd adod,
Kell neki az egész karod.**
Mégvéded és támogatod,
Hogyha beteg, ápolgatod,
Pénzed adod, számolgatod,
Szánod, bánod, sajnálgatod,
Elfoglalja az otthonod.
Számon kérni nincs rá jogod.
Visszavenni már nem tudod.
Akarod, vagy nem akarod,
Ez már régen a te bajod.
Ő vágja le majd a karod.
**Hibáztatok jó magyarok,
Nyugatra nem hallgattatok.**

Világon még nem volt ilyen

**Ha ez máshol történt volna,
A Nagyvilág hangos volna,
Meghúznák a harangokat,
Gyászolnák a magyarokat.
A Nagyvilág felmordulna,
Világbéke felborulna.**

**Népünk, Földünk szétszabdaltad,
Kétharmadát másnak adtad,
Mint zsidókat, szétszórattad,
Igazságunk megtagadtad,
Magyarokat cserben hagytad.**

Határ megy a vasút után

Nagy terveket készítettünk,
Hetven évig építettünk,
**Sok-sok várost elérhettünk.
Vasút volt a büszkeségünk**
Felvidéken, Délvidéken,
Alpokalján, Kárpátalján,
Dalmácia tengerpartján,
Erdélyország minden pontján,
Magyarország „szemétdombján”.

**Kövesutak és vasutak,
Behálózták országunkat,**
Budapesttől Kolozsvárig,
Nagyszombattól Temesvárig,
Munkácstól le Szabadkáig,
Nagyváradtól Csíkszerdáig.

**Zakatoltak a vonatok,
Kanyarogtak a vagonok,
Füstölögtek a mozdonyok,
Pöfékeltek a motorok**
Beregszásztól Fiuméig,
A kis román határszélig,
Brassó, Pred'ál állomásig,
Pozsonytól le Orsováig.

Beleszólt a politika,
Gyűlölködő retorika.
Nem számított az etnika,
Nincs logika, nincs etika,
Nem volt helye a vitának,
Érvelésnek, kultúrának,
Csak a határ meghúzásnak.

Trianoni csapás után
Határ megy a vasút után,
Nem vasút a határ után.
A határ száz méter csupán,
Majd halad a folyó mentén,
Kanyarokat kerülgetvén.
Városokat átöleli,
A földeket átszökdeli,
Kicsordulnak a könnyei.
Európa! – rosszat tettél!
Jogtalanul ítéltetted,
Tudás nélkül rendeltetted.
Hiteledből vesztetted.

Népünk, Földünk szétszabdalták

Erdélyt kapták a románok,
Felvidéket a szlovákok,
Burgenlandot az osztrákok.
Vajdaság ment Szerbiának,
Kárpátalja Csehiának,
Üres marok a cigánynak.
Magyarok meg sírdogáltak,
Megcsonkítva térdén álltak,
Szülőföldön, más országban,
Magyarokkal szomszédságban.
Bámultak ránk, közömbösen,
Tovább álltak szép csöndesen.
Európa ma sem érti,
Magyarokat mi is sérti.
Igazságot ők úgy mérték,
Hogy kétféle volt a mérték,
De ők ésszel fel sem érték.

Magyarok sok népet védtek,
Neki mentek Velencének,
Megmentették Dalmáciát,
Védelmezték Szlavóniát,
Tengerparti kolóniát.
Ezer évig meg is tették,
De horvátok elfeledték.
Evrópások nem értették,
Őket nem is érdekelték.

A horvátok szárnyra kaptak,
Magyarokra rátámadtak,
Osztrákoknak jól benyaltak,
Jelasitssal jól kikaptak,
De seggükön nem maradtak,
Szláv államról álmodoztak,
Minden áron, azt akartak.
Szerbek velük jól kitoltak,
Csak második sorban voltak.
Szerb háborút kibekkelték.
Tengerpartot mind bevették,
Dél-vidéket megszerezték,
Területük kétszerezték,
Szerbiát meg elfelezték.
A szerb harcok elfajultak.
A horvátok hasznót húztak,
Amit tudtak, mind lenyúltak.
A szerbek meg nagyot buktak.
Horvátok a nyertesei,
Szerbek a nagy vesztesei.

Magyar földből sokan kaptak,
De voltak kik kimaradtak.
Sajnálom a Pakisztánok,
Afgánok és Kurdisztánok,
Fehérorosz, Oroszlánok,
Íránok és Indiánok,
Taljánok és Nagybritánok,
Franciszkánok és Brötánok,
Skótok, Írek, Oxitánok,
Alimánok, Katalánok.
Szívem szakad, nagy zsványok,

Értetek is emigránsok.
A magyarok nem kvótások,
Értsétek meg Evrópások!
Mi túl sokat befogadtunk,
Erre nagyon ráfaragtunk,
Kétharmadot odaadtunk.

Igénylőket tovább várom,
A Nagy-Magyar őshatáron,
Vagy keresd a jó Anyánkat,
A mostoha Evrópánkat!
Neked adja a tanyánkat,
Paripánkat, a marhánkat,
Megalázott Széphazánkat.

Van, akinek volt bányája

Európa! - most tudjátok,
Mit jelent, ha nincs bányátok,
Nincs nyersanyag, ti bánjátok.
Nincsen olaj, nincs gázotok,
Elzárhatják az oroszok,
Nélkülöznek a polgárok,
Ásvány nélkül az országok.

Ha nincs olaj, ha nincs földgáz,
Bajban van a világközgáz.

Velünk ti is ezt tettétek,
Még durvábban intéztétek,
Kétharmadát elvettétek.
Fogalmatok sem volt arról,
Megalázott sok magyarról,
Akik majdnem belehaltunk.
De felálltunk, nem búsultunk,
Újra kezdtük, volt sok dolgunk,
Talpon állunk, boldogulunk.
Nem felejti el a Világ!
Ő lesz a te igaz bírád,
Ott áll sorban sok bűnvirág.
Vezekelsz még bűneidért,
Gyalázatos ügyeidért.

Bűnös ember bűnös marad,
A bűnhálón mind fennakad.

Elvette két nyersanyagot,

Nincs gázotok, olajotok,

Ez lett a ti nagy bajotok.

Ezért hangos a hangotok?

Akkor, mire gondoltatok,

Mikor bányát raboltatok,

Kétharmadot elvontatok?

Akkor csendben maradtatok.

Mind elszálltak a panaszok,

Amit küldtek a magyarok.

Nagyon álnok nép voltatok,

Hozzánk le se hajoltatok,

Flegmán tovább hajtottatok.

Lássátok a hasonlatot!

Van sok bűn, mit lemossatok!

Európa most tán érted,

Gazdaságban meg is érzed,

Ha nincs olaj, nincs orosz gáz,

És közben az orosz bombáz,

Milyen bajban van az ország,

Népek ellen, mily gonoszság.

Nélkülöz majd a lakosság.

Van erre egy jó megoldás,

Sok új bánya az orvosság.

Van, akinek volt bányája,

De elvette jó Anyája.

Határ mentén, ott a bánya,

Ott halad a vasútpálya.

Határ megy a vasút után,

Bánya néhány méter csupán.

Európa viccnek szánja,

Hogy a határ ezt „csinálja”,

Ez Evrópa „határbája”,

Geodéták iskolája,

Ti meg fittyet hánytok rája.

**Európa jó, ha látod,
Oroszország hasonmásod,
Magyarokkal pont ezt tetted,
Ásványkincsek mind elvetted,**
Mit magyarok rég feltártak,
Évszázadig kapirgáltak.
Sok ásványra rátaláltak.
Selmezbánya, Körmöcbánya,
Beszterce – és Bakabánya,
Rézbánya, és többi bánya.
Mindezt, mind a magyar bánja,
Másnak adta jó Anyája,
Kétharmad lett a számlája.
Ezt a magyar ipar bánja.

**Bányák nélkül itt maradtunk,
Nélkülük majd belehaltunk.**
Hosszú idő, míg felálltunk,
Nyersanyagra rátaláltunk.
**Nem véthettek büntetlenül,
Heted ízig beteljesül,**
Visszaszáll az átok rátok,
Lehullik a koronátok,
Megtisztul az Evrópátok.

Magyarokat deportálták

Etnikai tiszta állam,
Az csak szlovák álom állam.
Hogyha nem ment szép szerével,
Megcsinálták kényszerével.
**Magyarokat kiutálták,
Vagonokban deportálták,**
Házaikat mind megszállták,
Földjeiket elzabrálták.

Ezer évig velünk éltek,
De ilyenek nem történtek,
Magyarok ezt sose tették,
Deportálást elvetették.

**Európa! - helyben hagytad,
Jóváhagyni nem átalldad.**

Laza normák módot adtak,
Mit más népek megragadtak,
Valóságtól elszakadtak,
Hazudtak, és bátran csaltak.
Európa elfogadtad,
Törvénybe iktatni hagytad.

**Magyar szlávok nem mozdultak,
Nem költöztek, nem indultak,
Ezer évig boldogultak.**

Mi magyarok, hogy is vagyunk?
Kollektíve bűnös vagyunk?
Unióban maradhatunk?
Szlávok által kirúgatunk?

Európa! - furcsa élet!
**Megvan itt a két nagy véglet,
Ahol élnek elítéltek,
Kollektíve bűnös népek,
Ahol lehet beneskedni,
Emberekkel kereskedni,
Jogsértéssel jeleskedni,
Nemzeteket sértegetni.**

**Európa, milyen népség,
Ahol van kollektív vétség,
Német, magyar elítéltség,
Benes féle törvényesség?**
Elavult vén csökönyösség,
Evrópai közönyösség,
Elfogadja a közösség.

**Magyarokat kiherélték,
Magyarságuk így se félték.
Jó részarányt el is érték.**
A szláv arány emelkedett,
Magyar arány gyengélkedett.
Megváltoztak részarányok,
Lettek szlovák tartományok.

A magyarok vagy eltűntek,
Vagy szlováknak minősültek.

Pozsony, Kassa és Komárom,
Két karomat széjjel tárom,
Mindkét népet karba zárom,
Mindnyájotok haza várom,
Szlovákok is a barátom.

Új nemzeti politika,
Anglo-franko retorika.
Sok álságos demokrata,
Nemzetvesztő hipokrata,
Politikus akrobata.

Nektek ment egy tollvonással

Száz méter a határvonal,
Túloldalán határvonal,
Kattogtatja vágányokat,
Elvettétek mozdonyokat,
A zokogó vagonokat.

Egy nagy rendszert építettünk,
Általatok szétverettünk,
Sok kis öszvér nemzet lettünk,
Sok kis ország sok kis bajjal,
Ennél sokkal nagyobb zajjal.

Most látjuk, hogy mily jót tettünk,
Sok kis népen segítettünk,
Száz éveket veszítettünk.
Európa nem eszméltél,
Nem előre, hátra léptél,
Nemzeteket hülyítettél,
Hetven év és egyesültél,
Nagy nehezen felkészültél,
Amitől úgy elbűszkültél.
Ezt magyarok rég megtettük,
Csak kisebbre építettük,
Kárpátokra méreteztük.

**Közös külügy, hadügy, pénzügy,
Ami nektek nem sikerügy.**

**Nektek ment egy tollvonással,
Sikerült nagy rombolással.
Szétvágátok útjainkat,
Kimertétek kutjainkat,
Lezártátok hidjainkat,
Belaktátok házainkat,
Elvettétek gyárainkat.
Megmentettük álmainkat.
És a szerény vagyainkat.**

**Határon túl kárpátutak,
Körbe futnak a vasutak,
Bányák, gyárak, díszes házak,
Építkező, hős évszázad.**

**Volt egy magyar társadalom
Evrópai színvonalon.
Megérte a gyalázatot,
Visszaesett évszázadot.**

**Nem gyűlölöm a szlávokat,
Bozgorozó románokat,
Ők csupán az élvezői,
Művelt nyugat átverői,
Ajándékuk átvevői.
**Ti vagytok a kártevői,
A kiviteli segítői,**
Vasúttrendszer szétverői,
Útvonalak szétszelői.
Nem bántom a románokat.
Ne kenjük el hibátokat!
Viseljétek pofátokat!
Tudjátok, hogy van bűnbánat?
Minden bűnre nincs bocsánat?
**Akik magas lovon ülnek,
Nagyot esnek, leszédülnek.****

Tények nélkül döntöttetek

Mi vagyunk az egyetlenek,
Akivel így kicsesztetek.
Igazságban elvesztetek,
Ebben nagyot vétkeztetek.
Kihagyátok magyarokat,
A szintisza adatokat.
Gyűlöletet öntöttetek,
Tények nélkül döntöttetek,
Tájékozni nem mertetek,
Nem kellett ismeretek.
Valóságban vakok vagytok,
Elméletben kételyt hagytok.
Ezek után mit akartok?
Nincsen semmi jogalaptok!

Európa remekeltél,
Kedvtelésből jeleskedtél,
Emberségből gyengélkedtél,
Szervezésből kettes lettél.

Gyűlölettel ne döntsetek!
Tűzre benzint ne öntsetek!
Hamist jónak elhitetted.
A büntetést megilletted.

Magyar is a te gyermeked,
Nagyon gyakran elfeleded.
Tönkre tetted az életünk,
Azért mégis hőn szeretünk,
Mert a magyar szürke marha,
Ilyen bolond emberfajta.
Önérzete, akaratja,
Nem hagyja el, mindig hajtja.
Úristen is így akarta,
Nem változtat Ő se rajta.

Tiszta magyar tartományok,
azokat is megkaptátok

Kivonultak a tatárok,
Magyart faltak a barbárok,
A jó étkü oroszlánok.

Bevonultak a románok,
Szerbek és a többi szlávok,
Leszakadtak a horvátok.

Lettek számos új országok,
Ők csinálják a botrányok,
Ez most a ti Evrópátok.

Köszöntsétek az Anyátok!
Mert nélküle nem volnátok,
Maradtatok volna álmok,
Ha akkor nem vagytok álnok.

A ti hamis igazságtok,
Változatlan szálljon rátok!
Ez lesz a mi vigasztágunk.
Nem találjuk a gasztágunk.
Keressük az igazágunk,
Van már számos bizonytságunk!

Azok lettek kárvallottak,
Akik hozzád nem hajlottak,
Akik téged nem hallottak.
Köztük vannak a halottak,
Szülőföldről elhajtottak,
Szülőföldön maradottak,
Kiktől mindent elkoboztak,
Kit románok bozgoroztak.
Szülőföldhöz ragaszkodtak,
Senkinek sem panaszkodtak,
Hűségükben kapaszkodtak,
Hősiesen magyarkodtak.
Magyarokkal csúnyán bántak,
Üldözték és bosszút álltak,
Azért, amit nem csináltak.
Azért, mire nem szolgáltak.

Szlávok, dákok, nagyrománok,
Jó hozzátok az Anyátok.
**Azokat is megkaptátok,
Hol jók magyar számarányok.**

Tiszta magyar tartományok:
Pozsony, Kassa és Komárom,
Lent a szlovák dél-határon,
„Hajózható” Ipolyságon,
Muraságon, Drávaságon,
Szabadkától Beregszászig,
Egészen szép Csíkországig.
Folytathatnám éjszakáig,
De lassan már mind eltűnnek,
Más népekkel egyesülnek,
Más népek közt elvegyülnek.

Magyarok ezt fakhatjátok,
Anyátoktól ezt kaptátok,
Ennyi a ti Evropátok.

**Elképzelem, de jó volna,
Ha minden nép szabad volna,
Ha oxitán ország volna,
Brötán otthon brötánolna,
Skótok, írek, északírek,
Az elnyomást ismeritek,
Jöhetnének már jó hírek.**

Megcsonkítva van-e vétkünk?

Te keresztre feszítettél.
Nem sikerült! – vesztettél.
Életre kelt csonka testünk,
Megremegtünk, földre estünk,
**Csonkák lettünk, de felkeltünk,
Nem sérült meg agyunk, lelkünk,**
Történekből nem felejtünk.
Szétszóratott magyar népünk,
De tán egyszer haza térünk,
Isten segít - együtt élünk,

Egy serlegben lesz a vérünk,
Ezredéves erősségünk.
Végtagjaink mások kapták,
Odavarrták, ápolgatják,
Megmozgatták, használgatják,
Hátha egyszer visszaadják.
Csonka testtel, de még élünk,
Megváltozott képességünk,
De mankóra nincs szükségünk.
Génjeink az erősségünk.
Tervezgetünk, tovább élünk,
Építkezünk, tovább lépünk,
Munkálkodik magyar népünk,
A munkától sose félünk.
Európa, mondd meg nekünk,
Megcsonkítva van-e vétkünk?
Elvetted az örökségünk,
Szétszórtad a magyar népünk.
Nem felejtjük, amig élünk.
Ne légy már az ellenségünk!
Amit tettél, sok volt nekünk,
Ne kockáztasd a hűségünk,
Légy jó Anyánk! - arra kérünk.

Mely részeket, kik kapták meg

Tatár népek, muzulmánok,
Feldúlták a Szépországot,
Meghagyták a királyságot.
Köszönjük a fáradságotok.
Orosz-magyar barátságok,
Elég volt a megszállástok.
Hagyjátok a magyarságot!
Óhajtjuk a szabadságot,
A független Szépországot.
Áldás, béke szálljon Rátok!
Sokat gondolunk majd Rátok.

Voltak ennél nagyobb károk,
Befogadtuk a románok,
Tanulhattak a titánok,

Támogattuk kultúrájuk,
Bántót sose mondtunk rájuk.

Kárpátalját csehek kapták,
Csehek ezt itt sose lakták.
Az oroszok elfoglalták,
Ukránoknak tovább adták,
Drága földjét kihasználják,
Magyar házak jól lelakják.
Kárpátalját készen kapták,
Mi raktuk le az alapját.
Népeiket nyomorgatják,
Kultúrájuk, ők se hagyják.
Oroszt, magyart elvetették.
Nyelvükké az ukránt tették,
Csak az ukránt erőltették.

Kárpátalja büszkesége
Rákócziak ruszin népe,
Zsidóságunk öröksége
Megörökölt kultúrájuk.
Hűen őrzött magyarságuk.

Ti tettétek Evrópások,
Ti lettetek a csapások.
Teremtettünk, elvettétek,
Építettünk, szétvertétek,
Hogy ott éltünk, szerencsétek.
Történelmünk ismerjétek,
Tudást sose szégyelljétek!

A magyarok panaszkodnak

Európát, hazát védünk,
Keserűség volt az étkünk,
Sok-sok terhet vállra vettünk,
Helyettetek cselekedtünk,
Nélkületek harcba mentünk.
Megszálltak és kiirtottak,
Mindent lángba borítottak.
A magyarok megritkultak,

Elbujdostak, elpusztultak,
Országrészek elnémultak.

Idők múltak, kivonultak,
Ős rügyeink kihajtottak.
Pótoltuk a veszteségünk,
Túléltük a vereségünk,
Talpra állott magyar népünk.

Jöttek, mentek, ostromoltak,
Bevonultak, felkoncoltak,
Sok jó magyart elhurcoltak,
De országot nem csonkoltak.
Nem hazudtak, nem mocskoltak,
Határokat nem mozgattak,
Új térképet nem rajzoltak,
Magyar földet nem raboltak.
Átkoznak is élők, holtak,
A hazátlan bozgoroltak.
A Szent Földet szétszerttad,
Más népeknek odadobtad,
Szomszáguk eloltottad.
Boldogok a pártfogoltak,
Ellenségek pártfogoltad.
A magyarok panaszkodnak,
És jogosan fogadkoznak.

Mi vagyunk az egyetlenek,
Kikkel ilyent megtettetek.
A nagy kultúr kegyetlenek,
Darabokra szétszedtetek,
Otthonunkból kivettetek.
Szülőföldön idegenek,
Így lettünk mi nincstelenek,
Így lettetek dicstelenek.

Eljöttetek intézkedni,
Nagyképűen vitézkedni.
Európa meggyilkoltál.
Anyánk hozzánk gonosz voltál,
Minket soha nem ápoltál,
Mással szemben nem pártoltál,

Ez sem baj csak ne vádolnál,
Jogtalanul ne támadnál.

Európa, elfeledted?

Európa, elfeledted?
Magyarokat tönkre tetted,
Magyarokat széjjel szedted,
Más népekkel megetetted.

Magyarokra rárontottál,
Alaptalan megvádoltál,
Önérzetben megbántottál.
Magyarsággal jól elbántál,
Nem volt jogod, felosztottál.
Magyar dögből, lakmároztaál,
Torra szláv és románt hoztaál,
Közben velük szórakoztaál.
Romjainkon táncot roptál,
Javainkon megosztottaál.
Voltak gyengék meg erősek,
Szegények és tehetősök,
Bűnösök, kik nem bűnhődtek,
Büntetlenül ott hősködtek,
Becsületről ők szavaltak,
Becstelenül becsben vannak.
Te magadat kitüntetted,
Ki népeket eltüntetted.
Magyarokat megbüntetted,
Trianonnal ütlegetted.
Otthon, hogy-hogy nem ezt tetted?
Magyar módszert elvetetted,
Alkalmazni sose merted,
Más mércével mérlegelted.
Kisnépeknek nem engedted,
Nem szabadon cselekedtek,
Eltűntek az anyanyelvek.
Mért mások a nemzetelvek?

Mit csinálnak skótok, írek?
Jól bírják a hős fakírek.

**Hol vannak az oxitánok,
Korzikánok, a brötánok ?
Kérdezem a franciszkánok.**

Gallok, baszkok, katalánok
Spanyol testvér nagyon álnok,
Vigyázza a katal-álmok.
Ők legalább lábon állnak,
Gyámjaikkal szembe szállnak.
A fejüket büszkén tartják.
Rabigába sose hajtják.

A franciák nagyon durvák,
Kisnépeket tök széttarták,
Mily kegyetlen, nem is tudták.
Oroszok is megtanulták,
Kínaiak felülmúlták.

**Európa rossz anyátok,
Európa mostohátok.**

Szemrehányás

Európa, mindig túrted,
Sose védted az ügyünket.
Te mindig más pártján álltál,
Igazsággal nem szolgáltál.

Sok új törvényt fabrikáltál,
Mit ellenünk felhasználtál,
Pedig okot nem találtál.
Velünk mindig morcoskodtál,
Másokra meg mosolyogtál.

Tőled sokat sose vártunk,
Nem voltál a jó barátunk.
Európa belénk rúgtál,
Magyaroktól elfordultál.

Mi sem vagyunk rosszabb másnál,
Velünk mégis rútul bántál.
Elismerjük, hogy hibáztunk,
De sok tetteből jól vizsgáztunk.
Nem te vagy az igazságunk,
Isten legyen vigaszágunk!
Tőle várjuk igazságunk!

Népességből veszítettünk,
Nagy népből kis néppé lettünk,
Anyánk, neked köszönhetjük!
Mégis, most is azt üzenjük,
Mostohaként is szeretjük.

Sok idegent beengedtünk,
A keblünkön melengettünk,
Erre nagyon ráfizettünk,
Más példákat nem követtünk.
Nemzeteket megbecsültük,
Útjaikat egyengettük,
Kultúrájuk elismertük,
Fejlődésük segítettük.
Ezek lettek ellenségünk.
Elűzték a magyar népünk,
Megkapták sok nagy térségünk,
Sok szép magyar országrészünk.
Földönfutók otthonukban.
Ellenségük a nyomukban.
Kezük hátul gúzsba kötve,
Mégfeszült a magyar ökle.
Így tettetek lassan tönkre.

Rosszul tettük, ügyetlenül,
Nem tehattük büntetlenül,
Hogy sok népet beengedtünk,
Nem használták magyar nyelvünk,
Nem változott mégse elvünk.

Megtartottuk ős intelmünk,
Mit Szent István hagyott nekünk:
„Jövevények gyámolítsad,
Valamennyit becsben tartsad.
Országodban egynyelvűség
Gyengeség és esendőség”

Bűnösök közt verhetetlen,
Igazságod védhetetlen.
Sok kis népet eltüntettél.
Nem tettük, de megbüntettél,
Magad ezért nem büntetted,
Sőt tiszták közt kitüntetted.

Magadat nagy bajba verted.

Nem valósult meg a terved,
Világégést megszenvedted
De te ezt rég kiheverted,
Lelketlenül elfeledted.

Igazságok meg nem szűnnek,

Isten által teljesülnek.

Bűnösök csak menekülnek,

De bűneik örökülnek,
Meg nem szűnnek, nem évülnek.

Önmagaddal jól megvoltál,
Hibáidról sose szóltál,
Bűneidet eltitkoltad.

Azok mindig tabuk voltak,
Pedig sokat gonoszkodtál,

Sok nemzetet eltapostál,

Rátámadtál jobb kezeddel,

Eltüntetted bal kezeddel,

Bevonultál seregeddel,

A földjüket mind elvetted,

Országoddal megettetted.

Európa nem jó pópa,

A szentségek eltiprója.

Nincs most Földön, ki megrója,

Jó Isten lesz bírálója.

Háborúba keveredtünk

Európa, rosszat tettünk,

Bocsásd meg, hogy megtévedtünk,

Háborúba keveredtünk,

De mi erről nem tehattunk,

A Habsburgok után mentünk.

Közös külügy, közös hadügy,

Nem volt önös, jó magyar ügy.

Tudtuk, hogy ez nem érdekünk,

Mégis bele-tereltettünk,

Istennek se menekültünk!

Erre nagyon ráfizettünk,
Kétharmadot veszítettünk,
Otthonunkból száműzettünk.
Száz év után sem felejtjük,
Hogy ezt neked köszönhetjük.

Tápláltad a leninizmust,
A nemzeti szoci'lizmust,
Olaszoknál a fasizmust.

A háborút sután zártad,
Bosszúállás volt a vágyad.
Veszteseket megbüntetted,
Bűnösöket eltüntetted.
Jött háború kétes vége,
Diktátumok, kényszerbéke,
De **nem volt békeértéke.**

Megaláztad veszteseket,
Magyarokat, németeket,
Gerjesztetted érzelmeket,
Kiengedted a fékeket.

Megalázó békekötés,
Olyan, mint a szíven döfés,
Válasz rá a béketörés.
Világégés, emberölés.
Háborús mag elültetve,
Háborúra felkészülve.
Ezt te tetted, a te műved,
Elintézted, a te ügyed.
Levegőben lóg a reváns,
Sértett világ nem toleráns.

Elestek a szegény népek,
A bűnösök tovább éltek,
Büntetlenül ott henyéltek.
Alig volt, kit számon kértek.
Európa! - a te vétked.
A viharos múlt évszázad!
Ami történt, az gyalázat,
Van rá ezer magyarázat,
De egy lehet az igazság,

Összes többi, mind hamisság.
Elzavartak Don kanyarba,
Nem mentünk mi készakarva,
Ott maradt sok magyar marha.

Jött az orosz kommandolta,
Semmivel se indokolta,
A magyarok bevonultak,
Prágában mind lekonyultak,
Cseszekedtek, nem mozdultak,
„Testvérharcra nem buzdultak,”

Nem kértük mi sem Isonzót,
Alpok alját, sem Doberdót.
Miért ez a Galícia?
Hol van az a Bukovina?
Bevonultunk – ez nagy hiba!
Don kanyarban mit kerestünk,
Azon kívül, hogy elestünk?
Hiába volt hősi harcunk,
Elhullottunk, nagyot buktunk.

Elmúlt már sok évtized,
Mégis megdobban a szíved.
Új erőknél behódoltunk,
Új célokért bolondultunk,
Ami ellen fogadkoztunk.
Új balhékba bonyolódunk,
Ellene egy szót se szóltunk.
Katonákat kölcsön adtunk,
Elegánsan fogalmaztunk.

Történelem gyakorlata
Nagyhatalmak akarata,
Idegenügy szolgálata.
Nem érdekünk, mégis megyünk,
Más népek közt békét tegyünk.
Ismét drága lesz ez nekünk.
Bűnbánatot gyakoroltunk,
Bocsánat! – hogy bevonultunk.
Elítéltük bűnös múltunk.

**De újra csak behódoltunk,
Másképpen nem választhattunk,
Folytatjuk, mit abbahagytunk,
Mindhiába fogadkoztunk.**

A francia hipokrata

**Te francia neked írom,
Átok nélkül, ki sem bírom.
Nevedet itt le se írom,
Te vagy az én anonimom.**

**Mért gurultál oly haragra,
Gyűlölettel a magyarra?
Mit tett az az Istenadta?**

**Nemzeteket támogatta,
Anyanyelvet nem tiltotta,
Szabadságban élni hagyta,
Mevolt szabad akaratja,
Ezért aztán fennmaradtak.
A francia ezt nem látja,
Ő, ki népek nagy barátja.
Másként van ez odahaza,
Hol kispénznek nincsen szava.
Semmi szabad akarata,
Otthon nem oly demokrata,
Ez a híres hipokrata.**

**Nem volt hozzá jogalapja,
Sem erkölcs, mi támogatja.
Európa elfogadta,
Európa lelke rajta.
Nálunk mevolt szabadságuk,
Nem néztük a magyarságuk.
Nálunk élnék a brótárságuk,
Lehetne már új országuk!
Sok kis ország a szlávoknak.
És mért nem a brótánoknak?
Mért jobbak itt a szlovákok,
Mint otthon az okszitánok?**

Ez aztán a kétszínűség!
Nesze neked sokszínűség!
Evrópai egyesülés,
Alkotmányos nemzetgyűlés.
Libertaté,
Fraternaté.
A Magyarság!
A Szabadság!
Éljen a Magyar Szabadság!
Hol a Francia Szabadság?

Nem volt semmi jogalapja,
Sem erkölcse, sem alapja.
Szülőföldünk szét szabdalta.
Magyar földet más nép kapta,
Hogy aztán azt más nép lakja.

Magyarságot szétszakítja,
Más népeket gyarapítja,
Kit magyarok befogadtak,
Királyaik felkaroltak,
Ételt, italt szállást kaptak.

Ismeretek száraz kútja!
Abból kevés tényre futja.
A tényeket csak ugatja,
De hatalmát megmutatja.
Nincsen semmi jogalapja,
Sem erkölcs, mi támogatja.
Ez franciát meg nem hatja,
Politikus, gonosz fajta,
Sötét lelke, ami hajtja.
A békébe belekavar.
A fejében nagy a zavar,
Lesz háború, lesz zivatar.

Mi is az a pszichopata?
Elbűvölő, intelligens,
Eminens és indifferens,
Álarc mögött más lakozik,
Két énjével hadakozik,
Hatalomhoz ragaszkodik.

Erőszakos embertípus,
De sikeres politikus.
A hatalom minden vágya,
Empátia nincsen nála.
Ő diktálta diktátumunk,
Szégyenletes trianonunk.
Nincs megbánás, nincs büntudat,
Csak ördögi, vad indulat,
Nem tudja, mit cselekedett,
Hogy a magyar mit szenvedett,
Szülőföldjén számkivetett.
Megtenni ezt, hogy lehetett?
Becsülettől messze esett,
Európa lelke feslett!

**Nem volt szükség jogalapra,
Jogot neki erő adta.**

Antant barát támogatta,
Európa jóvá hagyta.
Nem vagyunk más, csak a fattya,
Még sincs szégyen-érzet rajta.

**Európa Anyánk nekünk,
Hibáiddal is szeretünk.
Ez a buta magyar fajta,
Lett is ebből már sok baja,
Legnagyobb a trianonja.**

Európa kisépei

**Megszenveték szegény írek,
Sanyargatták a Nagy Britek,
Soha ki nem heveritek.
Baszkok, gallok, katalánok
Mostoha volt az anyátok,
Evro átok szállott rátok.
Biztos, nem a ti hibátok.
Ha elestek, majd fölálltok.
Ha nem segít az imátok,
Rázzátok le rabigátok!**

Európa! - nagyfiaid
Felfalták a kisfiaid,
Eltüntették a nyomokat,
Szétszórták a magyarokat.
Átaludtál századokat.
A nagyoknak mindent szabad,
Ők mondják meg az igazad,
Neked kicsi, kuss a szavad,
Pedig nem kisebb az agyad.
Ha úgy tetszik, rád rontanak,
Nem üzennek neked hadat,
Befognak, mint te a vadat,
Hajtanak, mint a szamarat,
Nem repülsz, mint a madarak,
Levágják a szárnyaidat,
Megölik az álmaidat.

Elveszel más nemzetekben,
Saját földön idegenben,
Egyesülsz más elemekkel,
Lelkekkel és szellemekkel.
Elfelejtéd, honnan jöttél,
Elveszik, mit örököltél.
Elfelejtéd majd a neved,
Nem beszéled a nyelvedet.
Elveszik a gyerekedet,
Elviszik az emberedet,
Szétszórják a testvéreket.
Nem találod a férjedet,
Elveszíted a fejedet,
Így éred meg a végedet.

Nagy nemzetek megkeverték,
Egymást évek hosszat verték,
De mára már kiheverték.
Nagy nemzetek hadakoztak,
Száz évig is bolondoztak.
Évszázadok elrepültek,
Azóta már meggyengültek,
Kapcsolatok megszépültek,
Gyermekeik kibékültek,
Szövetségek kiépültek,

**Végül egy nagy dolgot szültek,
Unióban egyesültek.**
Mindannyian üdvözültek,
Evrópai üdvözültek.

Saját földed te se adtad,
Hogy elvegyék, te se hagytad,
Pedig te csak elfoglaltad,
Erőszakkal lerohantad.

Mások veled nem tehetnék.
Nincs olyan, hogy elvehetnék,
Mert te nagyon megbüntetnéd,
Tüzes trónra felültetnéd,
Aki erre vetemednék.

Kis nemzetek úgy megszűntek,
Mint a napfény, úgy eltűntek,
Beolvadtak, elvegyültek,
Szülőföldön menekültek.

Földjeiket elszeretted,
Magadévá, nőddé titted,
Elválni még nem engedted.
Hős fiait elkergetted,
Akik veled ellenkedtek.

Struktúrájuk, kultúrájuk
Csendben eltűnt már utánuk,
Megtiltottad gyakorlásuk.
Elvetted a szabadságuk,
Megtartottad a fogságuk.

Felrúgtad a határokat,
Elnyelted az országokat.
Lett is ebből sok áldozat.
Azóta sincs más változat,
Csak sok bánat, csak kárhozat.
Elfoglaltad a tereket,
Erdőt, mezőt, a hegyeket,
**Elnyelted a kisépeket,
Eltüntetted a nyelveket,**

Kiirtottad kultúrájuk,
Felejtsék el az imájuk,
Hogy áldás se szálljon rájuk.

Nem értitek, nem látjátok,
Nincsen ehhez kultúrátok,
Persze nem is akarjátok,
Mekkorák a pusztítások.
Ezek mind a ti hibátok,
Ezer átok száll majd rátok.

Kis nemzetek beolvadnak,
Kultúráik elsorvadnak,
Azt se tudják, honnan vannak.
Te népeddel házasodtak,
Keveredtek, párosodtak,
Beléd, melléd nyomorodtak.
Nemzettetek egyre fogytak,
Soványodtak, földre rogytak.
Ha morogtak, ha forrongtak,
Minden mozgást megtoroltak.

Európa két mértéke
Értékeket másként mérte,
A nagynépre, a kisépre.
Igazságot kiherélte.
Nem zavarta, ha nincs béke,
Elég volt egy legyintése,
Ha nem, hát jött fenyítése.
Csendnek csend volt, de nem béke.
Évszázadok eredménye,
Szót kap végre EU népe.

Orosz, Kína mind ezt tették,
Ezt a példát tőled vették,
Csak száz évvel késleltették.
Kövezték a lépteidet,
Ismételték vétkeidet.
Leckéjüket megtanulták,
Európát felülmúlták.
Gyenge népek felfejlődtek,
Benneteket megelőzték.

Úgy csinálják, vagy még jobban,
Nálad sokkal gonoszabban.

Most szörnyülködsz, elítéled,
Igazságot másként méred.

A bűnösök meg nem szűnnek,
Nincs szégyenük, el nem tűnnek,
Soha meg sem szégyenülnek.

Nagy balhékból kikerülnek,

Jó emberként előjönnek,
Mint ártatlan rád köszönnek,

Új elvekkel örököznek,
Vörös színbe öltözködnék.

Nem látsz te be a lelkükbe,
Be se férsz te a körükbe.

A bűnösök jönnek, mennek,

Sötét árnyként fellebbennek,

Kétes múlttal büszkélkednek,

Új elvekkel üzérkednek.

Nemzeteket tettek tönkre,

Eltüntettek mindörökre,

Kik népeket meggyaláztak,

Sötét négyfal közé zártak

Kik nemzetek kiirtói,

Ők lettek a főbírói.

Az ítélet jól átgondolt,

Az elzárás indokolt volt,

Az igazság ott bent tombolt.

Ez a világ menetrendje,

Politika kemény trendje.

Sokszínűség

Európai sokszínűség,

Ez nekünk nem újszerűség,

Makronnak van ezzel gondja,

Alkotmányuk másként mondja,

Franciák most ennek fogja,

Népszavazás majd megoldja.

A francia sokszínűség,
Annyi, mint a kétszínűség.
Magyaroknak észszerűség,
Történelmi létszerűség.

Földrészeket felosztottad

Európa felfedeztél

Európa nagyot tettél,
Földrészeket felfedeztél,
Húgaiddal érintkeztél,
Kapcsolatot teremtetted,
Kiket régen elvesztettél,
Kikkel együtt ölelkeztél,
Kikkel együtt keletkeztél.
Európa testvérei,
A mi Földünk testrészei.

Azt hitted, már rég elvesztek.
Óceánon áteveztek,
Anyjuk keblén megpihentek.
Mocorognak, megébrednek,
Kicsit arrébb merészkednek,
Föld-Anyával incselkednek,
Rossz gyerekként viselkednek.

Felfedezés jónak indult,
Míg világgép ki nem tisztult.
Jó, míg tudást gyarapítja,
Szép, míg elmét gazdagítja.
Rossz, ha a pénz irányítja,
Kultúrákat kipusztítja,
Bűnös módon hasznosítja,
Más népeket károsítja.

Életünk nagy ébredezés,
Folyamatos felfedezés,
Ismeretlen-felismerés.
Kisgyereknek anyanyelve,
Iskolásnak a tanterme,

A falu, ki felnevelte.
Észreveszi szomszédfalut,
Messze viszi az aszfaltút.

Felgyorsulnak események,
Egymást érik az élmények:
Felfedezés, megismerés.
Tudásban ez nagy térnyerés.
A sok tudás nagyszenvedés,
Tudatlanság istenverés.

Átlépi a faluhatárt,
Elveszti a mértékhatárt.
Államhatár, országhatár,
Követi az Evrohatár,
Evrohatárt tengerhatár,
Ez'tán jön új földrészhatár,
Evrópának testvérhatár,
Földrészek közt testrészhatár.
Aztán úgy száll, mint a madár.

Rájössz, ott sem más a világ,
Ott is úgy nyílik a virág,
Ott is meglesz a rabigád.

Ember átlép határokat,
Átgázolja országokat,
Aztán tovább merészkedik,
Új, idegen földrészekig.
Most az eget feszegetik,
Csillagokat cseszegetik,
Azokat is felfedezik.
Közelinek ígérkezik,
Hogy oda is megérkezik.

Kegyetlenül mohó lettél

Európa nagyot tettél,
Egy világot felfedeztél,
A fejlődés élesztője,
Az ébredés kelesztője.

**Kíváncsiság és tudásvágy,
Utána jött a nagy étvágy.**

Mindenfelé ott voltatok,
Nagyon gyakran hívatlanok.

Magasságba emelkedtél,
Kegyetlenül mohó lettél.

Ott kevélyen intézkedté,
Emberekre rá se néztél,
Kultúrákat tönkre tettél,
Népfajokat eltüntettél,
Más népeket lekezeltél.

Senki más, csak te léteztél,
Senki másnak nem engedté.

A népekért, mit sem tettél,
Amit adtál, amit tettél,
Annál többet visszavettél,
Nem is tudtad, hogy vétettél.

Győztetek és romboltatok,
De mára már kikoptatok.

Amit tudtak, mind lenyúltak

Elindultak felfedezni,
Nagyvilágot megszerezni,
Vadságával szembe szállni,
Értékeit kihasználni,
Kincseiket kiaknázni.

Áthajózták tengereket,
Találtak új embereket,
Voltak fejlett társadalmak,
Ezüst, arany birodalmak.
Ebből lettek bonyodalmak.

Evrópások beindultak,
Aranyláztól eldurvultak,
Amit tudtak, mind lenyúltak,

Az aranyért bolondultak,
Evrópnak bizonyultak.

Száz év elmúlt, nem változtak,

Minket is így kifosztottak,

Szétszedtek és szétosztottak,
Csak módszerek finomodtak.
Igazságban megbotlottak.
Jóemberként tetszelegtek,
Ítélni nem szégyelltek.
Igazságot Ők osztottak,
Hipokraták bíraskodtak.

Európa kicsiny lettél

Európa kicsiny lettél,
Amit értük tettél-vettél,
Gyermekeid elfeledték,
Forrásaidd kevesellték,
Túlnőtték a földjeidet,
Elhasználták kincseidet.

Gyermekeid nem nyughattak,
Állandóan háborúztak,
Egyszer győztek, máskor buktak,
De új földhöz nem juthattak.
A földéhes menekvése,
Új, nagyföldek megszerzése.

A határok

Határokat úgy húztad meg,
Ahogy ökör hugyozva megy,
Vagy egyenes, mint egy vonal,
Úgy megy, mint egy bolond vonat,
Szétvág minden korlátokat,
Legyen folyó, hegyvonulat,
Etnikai alakulat.
Nincs rá észérv, csak indulat.
Nem használták az agyukat,
Annál inkább, az agyukat,
Meg a kevély angolukat.

Voltál-e már kint terepen?
Vagy elég egy tervrajzterem?
Elméletben szült képzelet?

Erőszakolt mű tervezet?
Politika fogta kezéd,
Fogságban volt a nagy fejed.

Megbuknál te Nagy-Földrajzból,
Semmit sem tudsz domborzatból.
Elfogyott a szimpátiád,
Null szinten az empátiád.
Empátia, Isten veled!
Etnikumok szenvedjenek!

Földrészeket felosztottad,
Népeiket kifosztottad,
Egymás ellen megosztottad,
Bűneidet eltitkoltad.

Térképeket átrajzoltad,
Találomra felvázoltad.
Felrúgtad a határokat,
Kreáltál új országokat.

Határokat sután húztad,
Nemzeteket széjjel zúztad.
Határokat ott rajzoltad,
Hol határok sose voltak.
Európa jól eltoltad!
Lett háború, lettek holtak.

Mely nép hol van, nem is tudtad,
Néptörzseket széjjel kúrtad.
Egy országba több nép került,
Ez legrosszabb, ha teljesült.
Szemben állás nem csendesült,
Egy nemzetté nem egyesült.

Ahol vegyes a népesség,
Ott nem hosszú a békesség.
Vegyes ország, vegyes népség,
Békétlenség, semmi kétség

Egy országban egy nép: béke,
Vegyes ország: béke vége.

Fél nép fél nép ellensége,
Oka fél nép kevélysége.

Etnikumból egyest kaptál,
Empátiát nem tanultál,
Nem változtál, nem javultál,
Egyre jobban elvakultál.

A határok megváltoztak,
Csonka népek, lázadoztak.
Hivatkoztál bármely jogra?
Vagy csak tetted találomra?

Nagyon ment a szekeretek,
Fenn hordtátok a fejetek,
Ami tetszett, azt tettetek,
Uralkodni szerettetek.

(* Zsoltárok könyve, 75.Zsoltár
„Ne hordjátok fenn a fejeteket,
ne beszéljeteك büszkén kinyújtott nyakkal!”)

Kiesett egy kereketek,
Lelassult a szekeretek,
Leszűkült a lét-teretek,
Ma is nyögjük a terhetek.

Hódításba belebuktál,
Gyarmatokról kivonultál,
Mégis jól meggazdagodtál,
Mindig abból dorbézoltál.

A világot felbolygattad,
Hamisságot csak folytattad,
Igazságot jól elcsaltad,
A világot jól becsaptad,
Ettől lettél piszok gazdag,
Ebből van sok pénzecskétek,
És az a kis tőkécskétek.
Amiből most legénykedtek.
Csak finoman szerénykedtek.

Megújulás félre csúszott

Britek húztak határokat,

Ők okoztak nagy károkat.

Harmadolták afgánokat,

Egy harmada afgán honban,

Kétharmada „pakisztanban”.

Így csináltak ellenséget,

A többségből kisebbséget.

A kisebbség ellenkezett,

Háborúba keveredett,

A fejlődés megfeneklett.

Brit „ius soli” nem működött,

(Jusz szóli = talaj joga)

A sok nemzet gyűlölködött,

Érzésekben erősödött,

„lus sanguinis” jobb lett volna.

(Jusz szanguinisz= vér joga)

Arabokkal ki lett tolva.

Arabokba be van oltva,

Ez a britek csúnya dolga,

Ez a britek kevély vétke,

Nem volt, aki számon kérte.

Most talán már elhiszitek,

Mit tettek az elit britek.

Beludzsisztán következett,

Brit korona szemet vetett.

Addig-addig mesterkedett,

Három ország egyezkedett,

Beludzsisztán odaveszett.

A Sykes–Picot-egyezményben,

(A Szájkusz-Piko-egyezményben)

Titkosított szerzeményben,

A botrányos tervezményben

Ott volt minden határvonal,

Anglo-franko érdekvonal.

Irakban a nagybritánok,

Szíriában franciskánok.

Wilson féle elképzelés:
Nincsen titkos megegyezés!
Tényfeltárást szabotálták,
Végrehajtás útját állták.

Britek neki iramodtak,
Szunnitákra támaszkodtak.
A kurdokat megosztották,
Sok országba szétoztották.

Szíriában a franciák,
Hatalomban alaviták,
Velük szemben a szunniták.

**Szívem szakad a kurdokért,
Meg a szétszórt beludzsokért!**

Néptesteket felvagdostad,
Érzéseik széttapostad,
Darabjait odadobtad
Kétes szomszéd országoknak,
Lelked adtad a pokloknak.
**Nem hoztál fel semmit oknak,
Nem volt köze semmi jognak.**

Most Ukrajna a fő gondja,
Új balhénak a bolondja,
Háborúnak lett a fogja.

Félre csúszott megújulás,
Jött helyette a pusztulás,
Az állandó háborúzás.
Ez arabok Trianonja.
Lett ebből sok népnek gondja.
Anglo-frankok azt gondolták,
A világot megváltották.
**„Nem vagy világ megváltója,
Világbéke fenntartója!”**

A hódítók sok bűnt szültek,
Büntetéstől mentesültek,
Sőt mi több, mind üdvözültek,
Hál' Istennek, mind letűntek!

De bűneik nem évülnek,
Bűnök soha meg nem szűnnek!
Maradnak a bűnök bűnnek,
Bűnök tovább örökölnék.

Emigránsok

Sok népre a sok bajt hoztad,
Egymás ellen kijátszottad,
Békéjüket megbontottad,
Felhergelted, nem nyughatnak,
Míg útra nem indulhatnak.

Néptömegek útra kelnek,
Országokon átszelelnék,
Ők semmiért nem felelnek.
Európa átölelnék,
Türelemmel követelnék,
Míg haraggal meg nem telnek.

Ezek itt mind idegenek,
Nem tudják, mik az igenek,
Egy válasz van, csak a nemek.

Hozzátok is betoppannak,
Nem kopognak, berobbannak,
A törvények belobbannak,
Igazságok elhamvadnak,
Új világnak utat adnak.

Európa minden vágyuk,
Csak ne legyen csalódásuk!
Pedig lesznek csalódások,
Európán változások,
Kívül-belül horpadások,
Földomlások, népmozgások,
Embereken borzongások.
Meváltoznak népszokások,
A kultúrák, a vallások.
Eltűnnek ős országglások.
Nem tudjátok kik valátok.

A tüskét már beleszúrtad,
Gyűlik a genny, jól megduzzadt.
Jönnek majd az emigránsok,
Velük az új megoldások.
Nélküled is boldogulnak,
Új országok alakulnak.

Így múlik el dicsőséged,
Elpazarolt üdvösséged.
Másokra száll örökséged,
Elhamvad a bűnösséged.

Addig élsz, míg van emléked.
Elsiratnak sokan téged,
De lesznek, kik örömükben,
Vidám táncra pöndörülnek,
Majd jövőben mind eltűnnek,
Emlékeid elmerülnek
A szenvtelen semmi űrben.

Teljesül a régi átok,
Beköltöznek muzulmánok,
Mint Rómába a vandálok.
Nem lesznek már Evrópások.
Csak a vendég emigránsok.

Mi is Európa vagyunk!

Akarod, vagy nem akarod,
Nem engedjük el a karod,
Rajtad csüngnek a magyarok.
Akarod, vagy nem akarod,
Gyermekeid a magyarok,
Ezt soha nem tagadhatod.

Európa veled élünk,
Ne légy hát az ellenségünk!
Mégvédtünk mi Napkeletről,
Nomád, barbár fegyverektől,
Tatár, török seregektől,
Orosz vörös fergetegtől,

Kommunista rettenettől.
Mi is a te néped vagyunk!
Európa része vagyunk!
Mi is Európa vagyunk!
Vagy csak megtűrt nép maradtunk?
Vagy tán ehhez sincs már jogunk?
Pedig nincs rá semmi okunk.

Nem akartunk veszekedni,
Harcolni és verekedni,
Nagy balhékba keveredni.
Népeid közt sokan tették,
Mások földjét megszerezték,
Szülőföldjét is elvették,
Soha el nem eresztették.
A föld népét elvesztették,
Elnyelték vagy elkergették,
Új népekkel bevetették.

Mért vagyunk mi kárhozottak?
Más nemzetek miért jobbak?
Baj van az agytérfogattal?
A kimondott mondatokkal?
Vagy élünk egy ős átokkal?

Állandóan elítélted,
Megfeddésben nem kímélted,
Megdicsérni mindig félted,
A hűséges magyar néped.
Jókat adtad fúvó szélnek,
Azok hozzánk el sem értek,
Rosszakat meg fagyos télnek,
Ahol magyar népek élnek.
Édes vagy és keserű is,
Savanyú és sós ízű is.
Te vagy nekünk friss forrás víz,
Ez a miénk, evrópás-íz.

Emlékezünk

Európé! – emlékezünk,
Te adtad szép nevünk nekünk,

Azóta is itt vagy velünk.
Velünk örülsz, ha örvendünk.
Velünk szenvedsz, ha szenvedünk,
Eggyé vált a természetünk.
Nem törnek meg bántódások,
Elszállnak a bánkódások,
Bohókások és nótások,
Ilyenek az evrópások.

Ahogy gyenge kispatakok,
Erőtjeljes zuhatagok,
Átölelik a folyamok.
Úgy csüngünk mi a nyakadon,
Rosszalkodunk a karodon,
Gonoszkodunk, panaszkodunk,
Sokfélelépp ragaszkodunk.
Érzésekben így maradunk.

Fohászkodás

Uram, ne vidd végromlásra,
Ne íteld Őt szétomlásra,
Ne, mint Rómát hanyatlásra.
Kifosztották a vandálok,
Beköltöztek a germánok,
Mint hozzánk az emigránsok.
Szokásaik egész mások.
Elindultak változások,
Társadalmi széthúzások,
Gazdasági feldúlások.
Világszerte háborgások.

Európa, mi lesz velünk?
Ki lesz velünk, ki ellenünk?
Emelkedünk, vagy süllyedünk?
Erről mi már nem tehetünk.

Add, hogy éljünk egészségben,
Mindörökké békességben
E szép világmindenségben.

Ha nincs béke, létnek vége,
Evrópának nincs mentsége.
Kell az Isten segítsége.

Európa öröksége:
Legyen földön örök béke!
Legyen világ példaképe!
Maradjon meg jó emléke!

Európa, Te jó Anyánk

Bizony sokat hűtlenkedtél,
Mára hozzánk öregedtél.

Ahogy gyenge kispatakok,
Erőteljes zuhatagok,
Átölelik a folyamok,
Úgy csüngünk mi a nyakadon,
Rosszalkodunk a karodon,
Gonoszkodunk, panaszkodunk,
Sokféleképp ragaszkodunk.

950 Ft